

Wijziging Wet aansprakelijkheidsverzekering
motorrijtuigen

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG

(Ingezonden bij brief van 6 oktober 1972.)

Nr. 5

De ondergetekenden hebben met genoeg kennis genomen van de mededeling der vaste Commissie voor Justitie dat de inhoud van het wetsvoorstel voor haar aanvaardbaar is. Ter beantwoording van de gestelde vragen merken zij het volgende op.

De „groep van verzekeraars”, genoemd in artikel I, onder A, a van het ontwerp, die zich garant stelt voor de afwikkeling van schaden, gedekt door een zgn. grensverzekering, bezit geen rechtspersoonlijkheid. Op het document van grensverzekering staan haar naam en adres vermeld, zodat belanghebbenden zich voor de afdoening van een schadegeval tot haar kunnen richten. De groep bestaat uit ongeveer 80 leden, die zich hoofdelijk aansprakelijk hebben gesteld; de desbetreffende regeling is, met vermelding van naam en zetel van de verzekeraars, gedeponerd ter griffie van de rechtbanken te Amsterdam, Rotterdam en 's-Gravenhage. Komt het tot een procedure, hetgeen overigens tot dusver nog niet is voorgevallen, dat kan de benadeelde elk der aangesloten verzekeraars te zijner keuze dagvaarden. Op deze grond is rechtspersoonlijkheid van de groep zelf niet vereist.

Wijst een vreemde Staat op grond van artikel 4, onder a, van de Richtlijn een ambassade of consulaat aan, dan zal in geval van een procedure die Staat moeten worden gedagvaard, ten deze vertegenwoordigd door het hoofd van de ambassade of het consulaat, belast met de schadeloosstelling, dan wel het hoofd van die ambassade of dat consulaat in diens hoedanigheid.

Een beroep op diplomatieke onschendbaarheid zal de vreemde Staat of diens diplomatieke vertegenwoordiger in zulk een geval niet toekomen, daar artikel 4, onder a, tweede alinea, van de Richtlijn hem dit ontzegt door te bepalen dat schadeloosstelling moet zijn verzekerd; een aanwijzing is slechts van kracht, indien aan deze voorwaarde is voldaan.

Aandrag op Luxemburg tot ratificatie van het Beneluxverdrag van 24 mei 1966 (*Trb.* 1966, 178) heeft in het tegenwoordige stadium weinig zin: de interne Luxemburgse wetgeving beantwoordt reeds in hoge mate aan het verdrag; de verplichting tot verzekering ook voor ongevallen veroorzaakt in België en Nederland, de enige leemte van praktisch belang, zal door de inwerkingtreding van de Richtlijn der Europese Gemeenschappen worden opgeheven. De vertraging in de bekrachtigingsprocedure in Luxemburg is, voor zover de ondergetekenden bekend is, toe te schrijven aan uitstel van behandeling in het parlement.

Een wetsontwerp tot wijziging van de Wet aansprakelijkheidsverzekering motorrijtuigen op een vrij groot aantal andere punten dan de aanpassing aan de Richtlijn is in voorbereiding. Onder deze punten bevindt zich ook een voorziening in de leemte die in de, in het verslag aangehaalde, rechtspraak is gebleken terzake van het regres van een verzekeraar op een niet verzekerde aansprakelijke persoon.

De ondergetekenden zien voorshands niet in, waarom het nodig zou zijn het regresrecht van de uitvoeringsorganen der sociale verzekering op de aansprakelijkheidsverzekeraar uitdrukkelijk in de wet vast te leggen. In verschillende sociale verzekeringswetten is het regresrecht geregeld, met dien verstande dat het uitvoeringsorgaan een zelfstandig verhaalsrecht heeft op een „naar burgerlijk recht” aansprakelijke persoon.

Naar de mening van de ondergetekenden is hiertoe ook de verzekeraar te rekenen, die krachtens artikel 6 van de Wet aansprakelijkheidsverzekering motorrijtuigen rechtstreeks kan worden aangesproken door een benadeelde; weliswaar bevindt deze bepaling zich niet in het Burgerlijk Wetboek, maar er bestaat wel geen twijfel over dat zij een aansprakelijkheid naar burgerlijk recht - d.i. privaatrecht, in tegenstelling tot publiekrecht - scheidt, op een gelijksoortige wijze als bijvoorbeeld artikel 31 van de Wegenverkeerswet. Omgekeerd valt de aansprakelijkheid voor het verhaal van de uitkeringsorganen van de sociale verzekering ook onder de dekking van de verplichte aansprakelijkheidsverzekering: deze verzekering moet „de burgerrechtelijke aansprakelijkheid dekken” (artikelen 2 en 3 W.a.m.) en de regeling van het verhaalsrecht scheidt evenzeer een burgerlijke - d.i. privaatrechtelijke - aansprakelijkheid, ook al is zij in de wetgeving op de sociale verzekering opgenomen. Indertijd is in de memorie van toelichting op het ontwerp van de Wet aansprakelijkheidsverzekering uitgegaan van deze zienswijze en de praktijk is ook in die zin gevestigd.

De Minister van Justitie,

VAN AGT.

De Staatssecretaris van Financiën,

VAN DER STEE.

De Minister van Verkeer en Waterstaat,

UDINK.